

Vámos Sándor /1923-2011/ szakaszmérnökre emlékezünk születésének centenáriumán

Az egykori Sarkadi Szakaszmérnökséget (központja Sarkadon volt) a Sebes-Körös, a M-R országhatár, a Fekete-Körös és a Kettős-Körös határolták. Működési területén szinte mindenféle síkvidéki vízgazdálkodáshoz köthető vízügyi kihívás előfordult, kiemelkedő magyar-román közös érdekű feladatokkal, amelyek összehangolása nagy szaktudást és állandó figyelőszolgálatot, kapcsolattartást, koordinációt, készenlétet igényelt az azt végzőktől. A területi munkát a szakaszmérnök irányította. /A Szakaszmérnökség 1986-ban átszervezés következtében megszűnt, területe részben a Szeghalmi, részben a Gyulai Szakaszmérnökséghez került./

A Sarkadi Szakaszmérnökség egyik egykori vezetőjére, Vámos Sándor szakaszmérnökre emlékezünk, születésének centenáriumán. „Vizes dinasztiában”, 1923. június 30-án született, 1958-ban került a vízügyi szolgálatba, 1970-től lett szakaszmérnök, nyugdíjazásáig, 1983-ig. Területén pontos munkavégzés, katonás fegyelem, rend, szervezettség uralkodott, mintaszerűen mentek a munkák. Nyugdíjasként, a Szivárvány Nyugdíjas Klub elnökeként szinte még egy „vízügyi pályát” futott be, 23 évig irányítva, fiatalos lendülettel, jól megszervezve a Klub életét.

Felesége, -Kiss Katalin vízügyi technikus, a Baráti Kör tagja, aki négy évtizeden át volt munkában és az életben hű társa, - által írt életrajza [itt](#) olvasható.

Tisztelettel emlékezünk rá!

Vámos Sándor 1923 .június 30-án. Született Békésen vízügyes dinasztiából. Dédapja,nagyapja Hosszúfokon volt gátőr.

Ifjúkorát Fehérháton töltötte, ahol édesapja telefonszerelő gátőr volt. Az elemi iskola után gimnáziumot végzett. Először Budapesten elvégezte az útmesteri iskolát, majd Dr. Lehóczki István magyar királyi útbiztosnál dolgozott Békésen.

Az első munkája Békésről-Kamutra vezető bekötőút építése volt.

A katonaságnál műszaki tisztképzőbe járt. Ez után négy évet Budapesten a hadmérnöki karra járt, egy évet a Szovjetunióban oroszul tanult. Az 1956-os eseményekben játszott szerepe végett vetett katonai karrierjének.

1958-ban került a vízügyi szolgálatba, a gyulai vízügyi igazgatóságához. A Sarkadi Szakasz mérnökségen kezdte munkáját először gátbiztosként, majd építésvezetőként, 1970-től 1983-ig. nyugdíjba vonulásáig szakasz mérnök, a szakasz mérnökség vezetője.Élete itt teljesedett ki, igazi ura, gazdája volt területének. Sok egykori munkatársa szólította így - gazda - még évtizedek múltán is. Ez a megnevezés nem csak a terület gazdájának, hanem a munkatársaiért, beosztottaiért felelősséget érző humánus vezetőnek is szólt.

Szakasz mérnöki munkássága egybeesett a vízügyi ágazat prosperáló időszakával így szép feladatokban, sikerekben volt része. Komoly beruházások folytak, őrtelepek és szivattyútelepek tucatjai újultak meg. Ebben az időszakban elkészült az Éden tó rehabilitációs terve is. Munkájának fontos részét képezte a magyar-román határ vízi együttműködés. Legendásan jó kapcsolattartó és vendéglátó volt, nagyváradi és szalontai partnereivel a fehér asztal mellett sok olyan problémát is megoldottak, amelyre a hivatalos kétoldalú kapcsolatok szintjén nem látszott esély. Nyugdíjasként is állandó kapcsolatot tartott Mánea Dimitruval nagyváradi igazgatóval legutóbb 2010-ben, Zerinden . Szakmai múltjához még hozzá tartozik, hogy óriási kapcsolatrendszer épített ki minden meghatározó személyiséggel, megyei és országos szinten is mindenkor az igazgatóság érdekeit képviselte.

Szakasz mérnöki működésének időszaka egyben nagy ár- és belvizek időszaka is volt. 1970,1974, 1979, 1980, 1981 – csak a legkritikusabbak, amelyek a vízügyi igazgatóság védelmi szervezetének kulcsszereplőitől, a szakasz mérnököktől is emberfeletti erőfeszítéseket követeltek. Az 1980-as árvíz a Sarkadi Szakasz mérnökség működési területét érintette, ugyanis a Kettős -Körös jobb parti töltés kiszakadt Bodzászugnál július 28-án 6.35 perckor, veszélyeztetve Sarkadot, Tarhost, Békéscsabát is. A védelemvezetés megbízta az érintett települések megvédésére, 1 méter magas töltést kellett építeni 5 km. hosszban, hogy a vizet megfogják. Öt nap alatt elkészült a gát és megmenekült Sarkad. Kítűnő szervezéssel lakossági összefogással kapcsolatai segítségével, gépi technika igénybe vételével , a tanácsok közreműködésével sok munkagépet sikerült szerezni. Sikerült megmenteni a települést és jelentős termőterületet az árvízi katasztrófától

Ezekben a nehéz helyzetekben is helytállt, munkáját különböző szintű elismerések, kitüntetések sokaságával ismerték el, amelyek közül az állami szintű sem hiányzott.

1983-ban nyugdíjba vonult de a 25 év szolgálat után hamarosan egy új vízügyi pályafutás kezdődött el a számára, amikor 1988-ban a vízügyi igazgatóság korábbi igazgatójától – Kurta Józseftől – átvette a nyugdíjas klub elnöki tisztét. Ez a pálya 23-évig, haláláig tartott.

A vízügyi Nyugdíjas klub jelentette új feladat nagy ajándék, kiváló lehetőség volt számára. Nyugdíjas volta ellenére nem szakadt el az igazgatóságtól, részt vett a fontos eseményeken,

rendezvényeken. Naprakész információi voltak az igazgatóság helyzetéről, gondjairól, ha úgy hozta a sors örült, de ha rossz híreket kapott aggódott.

Igényelte, hogy az igazgatóság vezetése évente rendszeresen tájékoztassa a nyugdíjas klub tagjait a legfontosabb eseményekről, eredményekről, feladatokról vagy éppen gondokról. Nagy hozadéka volt számára ennek a munkának, hogy nyugdíjasként is ismerte a mai munkatársak nagy részét, és őt is ismerték és tisztelték a mai kollégák.

Vezetése, irányítása alatt a Szivárvány Nyugdíjas Klub a város egyik legjobb, legpezsgőbb életű klubjává nőtte ki magát, sok nyugdíjas vízügyest segített hozzá, hogy úgy érezhesse, tartozik valahová, kevésbé magányos, nem felesleges. Rendszeres összejövetelek százai, emlékezetes kirándulások, sok szép program fűződik a nevéhez ezalatt a 23 év alatt, amíg a nyugdíjas klubot vezette. Emlékezetes találkozó volt 2007-ben Szanazugban az osztrákokkal.

Mindeközben élénken foglalkoztatták a világ dolgai, követte a politikai, gazdasági élet eseményeit, fejleményeit is. Közvetlen, segítőkész, a vízügyi szolgálat iránt mélyen elkötelezett ember volt, aki a nyugdíjas klub működtetésén keresztül is igyekezett segíteni, támogatni a vízügyi igazgatóság célkitűzéseit.

A kettős pályafutása kapcsán a vízügyi szolgálatban eltöltött több mint 50 év teljes mértékben vízüggyessé tette, ez az erős kötődés még a katonai pálya iránti nosztalgiáját is elnyomta.

A vízügyi igazgatóság fennállásának 50. évfordulója alkalmából megjelent könyvben ő maga így vallott a vízügyhöz való erős kötődéséről: „Ha fiatalon pályaválasztás előtt állnék, nem kísérleteznék a honvédséggel, őseimet követném és mindjárt vizes lennék!”

Életét a példás munkastílusa és segítőkészsége jellemezte.